

så vidt det kan undandraga sig hvarje min fattning eller vara fullkomligt oberoende af mitt förnimmande, kan jag naturligtvis ej ens hafva den dunklaste aning eller känsla. Den verld deremot, som af mig kan förnimmas, den måste nödvändigt till hela sitt innehåll ingå i mitt sjelfmedvetande och kunde ej utan detsamma existera sådan, hon nu företer sig, likalitet, som ljuset kan finnas till utan en seende eller ljudet utan en hörande eller smaken utan en smakande. Vår verld kan därför ej tänkas gå sin gång oberoende af vår andes lagar. Dessa måste nödvändigt påträffas, hvarthelst menniskan än vänder sin blick. Men liksom på en lägre utvecklingsgrad menniskan ej kan fatta sitt eget jag annat, än som kropp, så är förhållandet enahanda med förnimmandet af den yttre naturen, hvilket också är ett sjelfmedvetande, fast sönderplockadt i en mångfald af tids- och rum-momenter. Om därför det såsom natur sig presenterande sjelfmedvetandet ej är fattadt af mitt medvetande såsom det i sin sanning är eller såsom sjelfmedvetande och begrepp, så ligger dock begreppet till sin möjlighet uti förnimmelsen af naturföremålet och utgör grunden såväl för dess tillvarelses form,